

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący –	SSO Magdalena Sajur-Kordula
Protokolant –	sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 października 2014 r. znak: (...) (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Magdalena Sajur-Kordula

XVII AmE 21/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2014 r., znak: (...) (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu (...) spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej: powód, Przedsiębiorstwo), posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: pozwany, Prezes URE) orzekł, iż przedsiębiorca ten naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, w ten sposób, że:

1. naruszył warunek 2.1.1. koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, udzielonej mu decyzją Prezesa URE z dnia 1 grudnia 1998 r.

Nr (...) / (...), w brzmieniu ustalonym decyzją Prezesa URE z dnia 27 września 2007 r. Nr (...) (...) (...), poprzez nie wywiązywanie się z obowiązku powiadomienia Prezesa URE

o odmowach wydania warunków przyłączenia do sieci, który to obowiązek wynikał z art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne;

2. naruszył warunek 2.2.1 ww. koncesji poprzez stosowanie w rozliczeniach

z odbiorcami i świadczenie usług przesyłania ciepła przy wykorzystaniu układów pomiarowo - rozliczeniowych, niedopuszczonych do stosowania zgodnie z odrębnymi przepisami prawnometrologicznymi.

Za działanie opisane w pkt 1 Prezes URE wymierzył Przedsiębiorstwu karę pieniężną w wysokości 7000 zł tj. ok. (...) przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorstwo z działalności objętej obowiązkiem posiadania koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, osiągniętego w roku 2013 r., natomiast za działanie opisane w pkt 2 wymierzono karę pieniężną w wysokości 10000 zł tj. ok. (...) przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorstwo z działalności objętej obowiązkiem posiadania koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, osiągniętego w roku 2013 r.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE odwołał się do art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy – Prawo energetyczne, zobowiązującego przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją ciepła do niezwłocznego pisemnego powiadomienia Prezesa URE i zainteresowanego podmiotu o odmowie zawarcia umowy o przyłączenie, podając przyczyny odmowy. Podmiot zainteresowany przyłączeniem, ma możliwość zakwestionowania stanowiska przedsiębiorstwa energetycznego, składając wniosek o rozstrzygnięcie sporu w oparciu o art. 8 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwany ustalił, że w latach 2010 – 2013 wystąpiło łącznie 15 przypadków, w których Przedsiębiorstwo udzieliło merytorycznej odpowiedzi i poinformowało wnioskodawców o braku możliwości przyłączenia do sieci ciepłowniczej, a o których Prezes URE nie uzyskał żadnych informacji od Przedsiębiorstwa.

Odnosnie naruszenia warunku 2.2.1 koncesji, Prezes URE podkreślił, że przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją ciepła są zobowiązane do zapewnienia prawidłowego świadczenia usług przesyłowych i dystrybucji ciepła, jako całości, od przyjęcia ciepła ze źródła do sieci przesyłowej, poprzez transport ciepła sieciami przesyłowymi i dystrybucyjnymi do odbiorców, po opomiarowanie zużycia ciepła i rozliczenie ciepła na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Wskazania takich układów stają się podstawą do rozliczeń za pobrane ciepło w związku, z czym istotne jest, aby używane były układy dopuszczone do stosowania zgodnie z odrębnymi przepisami.

Pozwany wskazał, iż w oparciu o zebrane dokumenty, bezspornym jest, że rozliczenia dokonywane były przez Przedsiębiorstwo w oparciu o układy pomiarowo-rozliczeniowe z nieaktualną legalizacją wtórną bądź takie, których legalizacji nie można stwierdzić. Podniósł, iż liczba układów pomiarowo-rozliczeniowych nieposiadających ważnej legalizacji lub tych, których legalizacji nie dało się stwierdzić to łącznie blisko 65 % z liczby wszystkich układów eksploatowanych u odbiorców.

Zdaniem Prezesa URE, złożony w toku postępowania wniosek Przedsiębiorstwa o odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej nie mógł zostać uwzględniony, gdyż nie zostały spełnione łącznie przesłanki z art. 56 ust 6a ustawy – Prawo energetyczne. Podkreślił wyższy od znikomego stopień szkodliwości ujawnionego naruszenia oraz fakt, iż do czasu wydania decyzji przez Prezesa URE, nie uzyskał on zapewnienia od Przedsiębiorstwa, iż zaprzestał on naruszenia i że świadczona usługa przesyłania ciepła wykonywana jest przy wykorzystaniu układów pomiarowo-rozliczeniowych, odpowiadających wymogom prawnometrologicznym.

Prezes URE zaznaczył, iż podczas ustalania wysokości kary pieniężnej, kierował się stopniem szkodliwości czynu, który ostatecznie określił jako znaczny, a także niedochowaniem należytej staranności w wypełnianiu nałożonych na Przedsiębiorstwo ustawowych obowiązków. Podkreślił, iż w przeszłości Przedsiębiorstwo dopuściło się już naruszenia obowiązku informacyjnego względem Prezesa URE. W poprzednim przypadku naruszenia, Prezes URE przychylił się jednak do jego prośby o odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej, dając w ten sposób szansę na doprowadzenie do zgodności z prawem wykonywanej działalności.

Wskazał, iż wymierzona kara pieniężna za oba naruszenia – w wysokości 17000 zł stanowi ok. (...) przychodu Przedsiębiorstwa z działalności koncesjonowanej polegającej na przesyłaniu i dystrybucji ciepła, osiągniętego

w 2013 r. Przy maksymalnym wymiarze kary – (...) przychodu z działalności koncesjonowanej – kara w tej wysokości jest nie tylko adekwatna do sytuacji finansowej Przedsiębiorstwa, ale będzie także spełniać swoją funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, stanowiąc dla Przedsiębiorstwa realną, odczuwalną dolegliwość za naruszenie warunków koncesji. (decyzja, k. 4 – 13)

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód – Elektrociepłownia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zaskarżając ją w całości i wnosząc o uchylenie decyzji w całości. W razie braku podstaw do uchylenia decyzji w całości powód wniósł o uchylenie decyzję w pkt 3 i w pkt 4 oraz o odstąpienie od wymierzenia kary ze względu na znikomy stopień szkodliwości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne - przez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie - tj. poprzez uznanie, iż powód nie wywiązywał się z obowiązku powiadomienia Prezesa URE o odmowach wydania warunków przyłączenia do sieci, który to obowiązek ma wynikać z niniejszego przepisu - pomimo tego, iż obowiązek ten aktualizuje się dopiero wraz z wydaniem przez przedsiębiorstwo energetyczne odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, natomiast w przedmiotowej sprawie nie zostały złożone formalnie prawidłowe (tj. jednoznacznie sformułowane i kompletne) wnioski o wydanie warunków przyłączenia, a w konsekwencji nie doszło nawet do możliwości ich merytorycznego rozpatrzenia w postaci odmowy przez Przedsiębiorstwo;

2. art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - tj. poprzez przyjęcie, iż powód nie przestrzegał obowiązków wynikających z warunku 2.1.1. koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, udzielonej mu decyzją Prezesa URE z dnia 1 grudnia 1998 roku nr (...)/(...) w brzmieniu ustalonym decyzją Prezesa URE z dnia 27 września 2007 roku nr (...)(...) (...) rzekomo naruszając art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne - pomimo tego, że naruszenie to nie miało miejsca, a więc nie nastąpiło nieprzestrzeganie warunku 2.1.1. koncesji, tym bardziej, że warunek ten nie obejmuje naruszeń obowiązków wynikających bezpośrednio i wyłącznie z ustawy - Prawo energetyczne.

3. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - tj. poprzez uznanie, iż powód nie przestrzegał obowiązków wynikających z warunku 2.2.1. koncesji w ten sposób, że stosowała w rozliczeniach z odbiorcami i świadczyła usługę przesyłania ciepła przy wykorzystaniu układów pomiarowo - rozliczeniowych, niedopuszczonych do stosowania zgodnie z odrębnymi przepisami prawno - metrologicznymi - pomimo tego, że to nie na Przedsiębiorstwie ciążył obowiązek legalizacji przyrządów pomiarowo - rozliczeniowych, lecz na odbiorcach ciepła.

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 1080 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, przeprowadzenia rozprawy również pod nieobecność powoda oraz wstrzymanie wykonania decyzji do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W uzasadnieniu odwołania powód stwierdził, iż całkowicie odrzuca twierdzenie przyjęte przez Prezesa URE, że nie wywiązywał się z obowiązku powiadomienia Prezesa URE o odmowach wydania warunków przyłączenia do sieci. Przyłączenie do sieci, jest zdaniem powoda, kompleksową czynnością i aby doszło do zawarcia umowy o przyłączenie, musi ona zostać poprzedzona wydaniem warunków przyłączenia. Wydanie warunków przyłączenia zdeterminowane jest natomiast złożeniem przez zainteresowany podmiot stosownego wniosku, którego sformalizowany wzór ustala oraz udostępnia przedsiębiorstwo ciepłownicze lub dystrybutor ciepła zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłowniczych. Podniósł, iż do merytorycznego rozpatrzenia wniosku mogło dojść jedynie w sytuacji złożenia kompletnego wniosku, natomiast w niniejszej sprawie podmioty nie złożyły wniosków o wydanie warunków przyłączenia, lecz sformułowały jedynie prośbę

o przyłączenie ich domów do sieci ciepłowniczej. Brak jest zatem podstaw do twierdzenia, że po stronie Przedsiębiorstwa zaktualizował się obowiązek określony w art. 7 ust. 2 zdanie 2 ustawy – Prawo energetyczne, ponieważ złożono jedynie nieformalne zapytania o możliwość przyłączenia do sieci a nie oficjalne wnioski o takie przyłączenie.

Powód podniósł, iż obowiązek informacyjny uregulowany w art. 7 ust. 2 zdanie 2 ustawy – Prawo energetyczne wynika z mocy samego prawa, a nie

z mocy postanowień koncesji, która w punkcie 2.2.1. przewiduje jedynie ogólny obowiązek wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne. Tym samym nie została spełniona przesłanka określona w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, co wyklucza możliwość nałożenia kary pieniężnej za wskazane naruszenie powołując się na tę podstawę prawną.

Odnosząc się do ostatniego zarzutu, powód wskazał, iż zgodnie z § 12 ust. 1 zawieranych przez Przedsiębiorstwo umów wieloletnich o dostarczanie energii cieplnej „układ pomiarowy służący do rozliczeń jest własnością Odbiorcy i pozostaje w jego eksploatacji. Koszt naprawy uszkodzonego układu pomiarowego jak i jego wzorcowania ponosi Odbiorca”. Dodatkowo wskazuje na § 3 ust. 2 zgodnie, z którym „koszt utrzymania instalacji wewnątrz budynku ponosi Odbiorca, który również odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie wszelkich urządzeń energetycznych, wchodzących w skład tej instalacji”, co zdaniem powoda, obejmuje także okresową legalizację, której obowiązek wynika z postanowień ustawy z dnia 11 maja 2001 roku Prawo o miarach.

Podkreślenia zdaniem Przedsiębiorstwa wymaga fakt, że zgodnie z ww. ustawą legalizacja ponowna przyrządu pomiarowego jest dokonywana na wniosek użytkownika lub wykonawcy naprawy lub instalacji przyrządu pomiarowego. Odbiorcy ciepła są zarówno użytkownikami, jak i wykonawcami instalacji tych przyrządów. Powód nie ma w takim przypadku możliwości dokonania tej czynności w zastępstwie odbiorcy ciepła, tj. w jego imieniu i na jego koszt.

Wskazał, iż decydujący wpływ na przyjęte w umowach rozwiązanie, miał fakt, że Przedsiębiorstwo nie dysponuje swobodnym dostępem do ciepłomierzy, które zamontowane są na wewnętrznej instalacji odbiorców, zlokalizowanej w należących do nich obiektach. Poprzez konserwację i obsługę należy, zdaniem powoda rozumieć jedynie takie czynności jak plombowanie (i bieżącą weryfikację istnienia nienaruszonych plomb) właściwie osadzonych czujników temperatury, przelicznika lub wodomierza, mające na celu wyłącznie eliminację potencjalnych ingerencji w układ pomiarowy przez osoby niepowołane.

Powód zaznaczył także, że aż 6 spośród urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, które wskazał w decyzji pozwany obejmują przetworniki zwężkowe i inne podzespoły, które na mocy § 6 pkt 6 oraz § 7 pkt 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli, są zwolnione z obowiązku prawnej kontroli metrologicznej.

Z ostrożności procesowej Przedsiębiorstwo podniosło, iż nawet gdyby przyjąć, że doszło do naruszenia warunków udzielonej koncesji to stopień szkodliwości takiego czynu jest znikomy a powód podjął już wymagane przez Prezesa URE działania, m.in. poinformował odbiorców o konieczności legalizacji urządzeń pomiarowych, dlatego uzasadnione byłoby odstąpienie w niniejszej sprawie od wymierzania kary pieniężnej. (odwołanie, k. 14 – 21)

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania powoda oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uznał, iż zarzuty powoda nie zasługują na uwzględnienie a decyzja jest prawidłowa zarówno pod względem proceduralnym, jak i merytorycznym.

Prezes URE oświadczył, iż teza sformułowana przez powoda odnośnie braku oficjalnych wniosków o określenie warunków przyłączenia nie znajduje poparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy administracyjnej. Wskazał, iż powód nie wzywał wnioskodawców o uzupełnienie braków formalnych złożonych pism, a jednak rozpatrywał je merytorycznie i odmawiał przyłączenia do sieci ciepłowniczej.

Odnośnie naruszenia warunku 2.2.1 koncesji pozwany zaznaczył, iż decydując się na wprowadzenie wskazanych przez powoda zapisów do umów

z odbiorcami, Przedsiębiorca ponosi ryzyko ewentualnego niewywiązania się przez tych odbiorców z obowiązków zawartych w umowie i tym samym, poniesienia konsekwencji nieprzestrzegania technicznych warunków przesyłania i dystrybucji ciepła określonych w odrębnych przepisach, do czego został zobowiązany w udzielonej koncesji.

Na potwierdzenie swojego stanowiska przytoczył zapis § 12 ust. 2 umów zawieranych przez Przedsiębiorstwo zgodnie, z którym „Odbiorca ma prawo żądać sprawdzania aparatury kontrolno-pomiarowej wchodzącej w skład rozliczeniowego układu pomiarowego – przez uprawnione do tego instytucje, jednak w przypadku stwierdzenia prawidłowego (poprawnego) działania układu, koszt jego sprawdzenia ponosi Odbiorca”. W aktach sprawy znajdują się kopie faktur, z których wynika, iż odczyt układu dokonywany był przez pracownika powoda. Odczytane dane pomiarowe o zużyciu ciepła przyjmowane były bez zastrzeżeń do faktur rozliczeniowych, nie zważając na sprawdzenie aktualnej legalizacji urządzenia pomiarowo-rozliczeniowego. Powód rozliczając odbiorców w oparciu o urządzenia nieposiadające aktualnych cech metrologicznych, zaniechał wypełnienia swoich obowiązków, określonych w umowach z odbiorcami, skoro odbiorcy zobowiązani byli zapisami umowy jedynie do pokrycia kosztów związanych m.in. z zapewnieniem ważnej legalizacji układów pomiarowo-rozliczeniowych.

Pozwany ponownie podkreślił znaczny stopień szkodliwości społecznej zarzucanych powodowi naruszeń oraz fakt niespełnienia przesłanki zaprzestania naruszania prawa, co uniemożliwia uwzględnienie wniosku powoda o zmianę w pkt 3 i 4 zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary. (odpowiedź na odwołanie, k. 78-81)

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Elektrociepłownia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jest spółką prawa handlowego prowadzącą działalność gospodarczą na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 10 czerwca 2002 r. pod nr (...).

(dowód: odpis z Krajowego Rejestru Sądowego powoda, k. 24-30)

Decyzją z dnia 1 grudnia 1998 r. Nr (...) (...) Prezes URE udzielił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, zmienionej następnie decyzją z dnia 27 września 2007 r. Nr (...) / (...) (...), w zakresie obowiązujących warunków wykonywania działalności koncesjonowanej oraz na mocy, której przedłużono jej ważność do dnia 15 grudnia 2025 r.

(dowód: koncesja z dnia 1 grudnia 1998 r., k. 50-55 akt adm. oraz decyzja z dnia 27 września 2007 r., k. 56-59 akt adm.)

Zgodnie z warunkiem 2.1.1. wyżej wymienionej koncesji „koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych, w szczególności do zapewnienia wysokiej jakości świadczonych usług, niezawodności zaopatrzenia w ciepło przy zachowaniu zasady najniższych możliwych kosztów”.

Warunek nr 2.2.1. koncesji stanowi, że „koncesjonariusz jest obowiązany do spełnienia technicznych warunków przesyłania i dystrybucji ciepła określonych w odrębnych przepisach, w szczególności do utrzymywania obiektów, instalacji, urządzeń i sieci w należyтым stanie technicznym, umożliwiającym przesyłanie i dystrybucję ciepła w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, jakościowe i ochrony środowiska, z uwzględnieniem uzasadnionego poziomu kosztów oraz optymalizacji wykorzystania źródeł ciepła zasilających sieć przesyłową

i dystrybucyjną".

(dowód: koncesja, k. 56verte, 57 akt adm.)

W związku z prowadzoną działalnością Przedsiębiorstwo zawierało z konsumentami umowy o dostarczenie energii cieplnej, na podstawie wzorca „Umowa wieloletnia nr ... na dostarczanie energii cieplnej”.

Treść § 3 ust. 2 wzorca stanowi, że „koszt utrzymania instalacji wewnątrz budynku ponosi Odbiorca, który również odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie wszelkich urządzeń energetycznych, wchodzących w skład tej instalacji”.

Na podstawie § 11 wzorca „1. Pomiar dostarczonej energii cieplnej dokonywany jest za pomocą licznika ciepła (układu pomiarowo-rozliczeniowego), zainstalowanego w węźle cieplnym u Odbiorcy. 2. Odczyt urządzeń pomiarowych, przyjętych do rozliczeń ilości dostarczonej energii cieplnej dokonywany będzie wspólnie przez przedstawicieli Dostawcy i Odbiorcy. 3. Do obsługi i konserwacji aparatury kontrolno -pomiarowej upoważniony jest personel Dostawcy”.

Zgodnie z § 12 wzorca „1. Układ pomiarowy służący do rozliczeń jest własnością Odbiorcy i pozostaje w jego eksploatacji. Koszt naprawy uszkodzonego układu pomiarowego jak i jego wzorcowania ponosi Odbiorca. 2. Odbiorca ma prawo żądać sprawdzania aparatury kontrolno-pomiarowej wchodzącej w skład rozliczeniowego układu pomiarowego – przez uprawnione do tego instytucje, jednak w przypadku stwierdzenia prawidłowego (poprawnego) działania układu, koszt jego sprawdzenia ponosi Odbiorca”.

(dowód: kserokopia przykładowej umowy wieloletniej, k. 313 akt adm.)

Przedsiębiorca stosuje, ustalony zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłych, wzorec wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci ciepłowniczej.

(dowód: wzór wniosku, k. 41 akt adm.)

W dniu 20 lipca 2011 r. Pan H. P. zwrócił się do powoda, z prośbą o wyrażenie zgody na podłączenie do sieci ciepłowniczej budynku usytuowanego przy ul. (...) w W.. W odpowiedzi Przedsiębiorstwo poinformowało, iż ze względu na warunki techniczne oraz eksploatacyjne nie można podłączyć wskazanego budynku do sieci.

(dowód: pismo z dnia 20 lipca 2011 r., k. 191 akt adm. oraz odpowiedź Przedsiębiorstwa, znak (...), k. 190 akt adm.)

Powód nie poinformował Prezesa URE o odmowie przyłączenia do sieci zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy – Prawo energetyczne.

(okoliczność bezsporna, dowód: pismo powoda, k. 169 akt adm.)

Pismem z dnia 29 października 2012 r. Państwo A. W. i E. W. zwrócili się do Przedsiębiorstwa o określenie warunków przyłączenia do sieci ciepłowniczej istniejącego budynku mieszkalnego przy ul. (...) w W..

W odpowiedzi, powód poinformował wnioskodawców, iż nie ma technicznych możliwości zasilenia nowego odbiorcy, ponieważ magistrala przesyłowa na całym odcinku nie posiada dostatecznej średnicy i każde dodatkowe obciążenie zakłóciłoby dostawę energii cieplnej do już przyłączonych budynków.

(dowód: pismo z dnia 29 października 2012 r., k. 189 akt adm. oraz odpowiedź Przedsiębiorstwa, znak (...), k. 188 akt adm.)

Powód nie poinformował Prezesa URE o odmowie przyłączenia do sieci zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy – Prawo energetyczne.

(okoliczność bezsporna, dowód: pismo powoda, k. 169 akt adm.)

W dniu 4 stycznia 2013 r. Pan J. J. zwrócił się do Prezesa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o przyłączenie do sieci ciepłowniczej, nieruchomości przy ul. (...) oraz ul. (...).

Pismem z dnia 17 stycznia 2013 r. Przedsiębiorstwo wskazało, iż podłączenie nowego odbiorcy jest niemożliwe ze względu na techniczne uwarunkowania, gdyż magistrala przesyłowa nie posiada dostatecznej rezerwy w średnicy i każde dodatkowe włączenie nowego odbiorcy na tym odcinku zakłóciłoby dostawy ciepła do już przyłączonych odbiorców.

(dowód: pismo J. J., k. 10 akt adm. oraz odpowiedź Przedsiębiorstwa, znak (...), k. 11 akt adm.)

Powód nie poinformował Prezesa URE o odmowie przyłączenia do sieci zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy – Prawo energetyczne.

(dowód: pismo powoda, k. 39 akt adm.)

W dniu 27 czerwca 2013 r. mieszkańcy domów jednorodzinnych przy ul. (...) i ul. (...) w W. zwrócili się do (...) Zarządu Elektrociepłowni sp. z o.o. z siedzibą w W. z pismem, w którym poinformowali i zapewnili, iż są zainteresowani i proszą o przyłączenie ich domów do sieci ciepłowniczej, która przebiega w pobliżu ich posesji.

Pismo, poza J. J. podpisało jeszcze 13 wymienionych w piśmie osób, przy czym dwie osoby wnosili o podłączenie do sieci jednej nieruchomości.

Pismami z dnia 12 lipca 2013 r. powód przesłał każdemu z wymienionych mieszkańców identyczną odpowiedź, w której poinformował, iż z przyczyn technicznych nie ma możliwości przyłączenia nowych odbiorców do magistrali ciepłowniczej na odcinku przy ul. (...) i ul. (...), ponieważ zdolności przesyłowe rurociągu są ograniczone i każde nowe podłączenie do sieci spowodowałoby zakłócenia w dostawach ciepła do już przyłączonych odbiorców.

(dowód: zbiorowe pismo mieszkańców, k. 3 akt adm. oraz odpowiedź Przedsiębiorstwa, znak (...), k. 4 oraz k. 22-35 akt adm.)

Powód nie poinformował Prezesa URE o odmowie przyłączenia do sieci zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Przedsiębiorstwo potraktowało zbiorową korespondencję z dnia 27 czerwca 2013 r. w kategoriach potencjalnego zainteresowania usługami powoda i ograniczyło się do odpisania zainteresowanym.

(dowód: pismo powoda z dnia 9 września 2013 r., k. 21 akt adm. oraz pismo powoda z dnia 1 października 2013 r., k. 39 akt adm.)

W dniu 23 maja 2013 r., w odpowiedzi na pismo skierowane z Urzędu Miasta i Gminy W., Przedsiębiorstwo oświadczyło, iż w ostatnim czasie nie odnotowało żadnego zwiększonego zainteresowania przyłączeniem do sieci ciepłowniczej.

(dowód: pismo powoda z dnia 23 maja 2013 r., k. 7 akt adm.)

Elektrociepłownia sp. z o.o. z siedzibą w W. na potrzeby swojej działalności i w rozliczeniach z odbiorcami wykorzystywała układy pomiarowo-rozliczeniowe nieposiadające ważnej legalizacji oraz takie, których ważności legalizacji nie można było określić. Ustalono, iż:

1. liczba wszystkich urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych eksploatowanych

u odbiorców ciepła – 77,

2. liczba urzędzeń z nieczytelnymi danymi legalizacyjnymi – 13,

3. liczba urzędzeń nieposiadających ważnej legalizacji - 38,

4. łączna liczba urzędzeń nieposiadających ważnej legalizacji lub tych, których legalizacji nie można stwierdzić (nieczytelne dane) – 51.

(okoliczność bezsporna, dowód: zestawienie urzędzeń, k. 316-319 akt adm. oraz faktury VAT z czerwca 2014 r., k. 225-291 akt adm.)

Przychód z działalności koncesjonowanej polegającej na przesyłaniu i dystrybucji ciepła, osiągnięty w 2013 r. przez powoda wyniósł 936813 zł.

(dowód: zestawienie danych finansowych powoda, k. 212-214 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym dokumentów, którym Sąd przyznał moc dowodową mając na uwadze, że ich prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Prezesa URE, co do kwalifikacji prawnej zarzucanych w zaskarżonej decyzji nieprawidłowości, ujawnionych w działalności prowadzonej przez Przedsiębiorstwo.

Odnosnie pierwszego zarzutu, dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne, stwierdzić należy, że Prezes URE zasadnie uznał, iż powód nie wywiązał się z obowiązku powiadomienia o odmowach wydania warunków przyłączenia do sieci.

Z treści art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym od 11 września 2013 r. do 4 maja 2015 r. wynika, że jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, poddając przyczyny odmowy. Zapis ten ma na celu ochronę podmiotów przyłączanych przed arbitralnymi decyzjami przedsiębiorstw energetycznych w zakresie oceny istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia.

Sąd zgadza się ze stanowiskiem przedstawionym przez powoda, iż przyłączenie do sieci ciepłowniczej jest kompleksową czynnością i aby doszło do zawarcia samej umowy o przyłączenie, musi ona zostać poprzedzona wydaniem warunków przyłączenia. Zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłowniczych to przedsiębiorstwo ciepłownicze lub dystrybutor ciepła ustalają sformalizowany wzór przedmiotowego wniosku i udostępniają go zainteresowanym podmiotom.

Sąd przychyliła się jednak do szeroko reprezentowanego w doktrynie poglądu określającego, że odmowa przyłączenia do sieci może mieć miejsce już na etapie określania warunków przyłączenia. Przedsiębiorstwo energetyczne nie wydaje wtedy warunków przyłączenia, odmawiając ze względu na brak technicznych warunków przyłączenia do sieci i dostarczania energii (P. L.,

Uwagi na temat umów stosowanych w dostawach energii elektrycznej, (...) 2008, nr 3, s. 216). Podkreślenia wymaga fakt, iż jedynie kompletny wniosek o wydanie warunków przyłączenia może stanowić podstawę merytorycznego rozpoznania takiego wniosku i wydania warunków przyłączenia lub udzielenia odmowy zawarcia z zainteresowanym

podmiotem umowy. To na przedsiębiorstwie ciepłowniczym spoczywa w takim wypadku ciężar udowodnienia braku technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia. Natomiast w sytuacji złożenia przez podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci niekompletnego wniosku o wydanie warunków przyłączenia, nie dochodzi do jego merytorycznego rozpoznania, a więc również do ustalenia, że nie istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci.

Powód błędnie przyjął pogląd przeciwny zgodnie, z którym na wstępnym etapie określania warunków przyłączenia nie istnieje obowiązek informowania Prezesa URE o odmowie przyłączenia. Prowadzi to do sytuacji, w której celowe i nieprawidłowe w kontekście obowiązujących w tej mierze przepisów, działania przedsiębiorstwa ciepłowniczego, skutkujące brakiem przyłączenia do sieci zainteresowanego podmiotu, pozostawałyby poza właściwością Prezesa URE do rozstrzygania sporów dotyczących odmowy przyłączenia do sieci.

Podkreślenia wymaga fakt, że na przedsiębiorstwie ciepłowniczym posiadającym wydaną przez Prezesa URE koncesję na przesyłanie i dystrybucję ciepła, ciąży obowiązek dołożenia najwyższej staranności w prowadzeniu takiej działalności. Należyta staranność w zakresie rozpatrywania wniosków o przyłączenie przejawia się w szczególności w odpowiednim traktowaniu słabszych uczestników rynku, jakimi są niewątpliwie klienci tego przedsiębiorstwa, tj. podmioty ubiegające się o przyłączenie do sieci przede wszystkim na potrzeby własne. Przedsiębiorstwa te powinny służyć pomocą zwłaszcza ww. grupie klientów, natomiast pomoc ta obejmować powinna w szczególności wyjaśnianie i wskazywanie, jakie braki formalne zawiera wniosek o wydanie warunków przyłączenia (M. Nowaczek-Zaremba, Prawo energetyczne. Komentarz pod red. Mariusza Swory i Zdzisława Murasa, LEX, 2010).

Odnosząc się do przypadków nieudzielenia informacji o odmowie przyłączenia do sieci ciepłowniczej mających miejsce w 2011 r. oraz w 2012 r. wskazać należy, iż Przedsiębiorstwo w piśmie z dnia 17 czerwca 2014 r. nie kwestionowało samej okoliczności niepowiadomienia organu o odmowach wydania warunków przyłączenia. Powód podkreślił, że jego działania w tym zakresie nie wynikały z lekceważenia obowiązującego prawa, a jedynie z nieścisłości powstałych na skutek nadinterpretacji powoda przepisów z tym związanych. Obie wskazane odmowy przyłączenia, zostały wydane z uwagi na brak technicznych możliwości przyłączenia do sieci. Podmioty te nie zostały wezwane przez powoda do uzupełnienia braków wniosków, czy też do złożenia wniosków na określonym przez Przedsiębiorstwo wzorze. Oznacza to, iż powód rozpoznał merytorycznie odrębne pisma zawierające prośbę o przyłączenie zainteresowanych podmiotów, uznając je tym samym za kompletne wnioski zainteresowanych przyłączeniem do sieci podmiotów.

Pozostałe omawiane przypadki odmowy przyłączenia do sieci, mające miejsce w 2013 r., zostały wydane na podstawie pisma, w którym powód został poinformowany, że osoby podpisane pod pismem są zainteresowane i proszą o przyłączenie ich domów do sieci ciepłowniczej. Pismo to, podobnie jak w przypadkach wcześniejszych nie zostało sporządzone na określonym przez Przedsiębiorstwo wzorze, a mimo to powód nie wezwał do uzupełnienia jego braków, ale dokonał merytorycznego rozpoznania i pismami z dnia 12 lipca 2013 r., sporządzonymi pod znakiem: (...) stwierdził techniczny brak możliwości przyłączenia nowych odbiorców do sieci. W przedmiotowych przypadkach powód uzasadniał jednak niepoinformowanie Prezesa URE o odmowach przyłączenia do sieci brakiem złożonych indywidualnych wniosków o określenie warunków przyłączenia do sieci, stwierdzając, że przedmiotowe pismo zostało uznane przez Przedsiębiorstwo za korespondencję w kategoriach potencjalnego zainteresowania usługami powoda.

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu administracyjnym, niewątpliwie stwierdzić należy, że w 15 omawianych przypadkach, udzielono odpowiedzi merytorycznej na złożone przez zainteresowane podmioty pisma, nie badając formalnych wymogów dla wniosków o określenie warunków przyłączenia do sieci ciepłowniczej, określonych

w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłowniczych. Prezes URE nie uzyskał żadnych informacji o udzielonych odmowach zawarcia umowy

o przyłączenie od samego Przedsiębiorstwa, co zdaniem Sądu, słusznie pozwany określił, jako nie wywiązanie się z obowiązku wynikającego z art. 7 ust. 1 zdanie 2 ustawy - Prawo energetyczne.

Nie potwierdził się także zarzut powoda odnośnie niewłaściwego zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne w zw. z art. 7 ust. 1 zdanie 2 ww. ustawy i błędne przyjęcie, że strona powodowa nie przestrzegała obowiązków wynikających z udzielonej jej koncesji.

Zgodnie z warunkiem 2.1.1 udzielonej powodowi koncesji „Koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych, w szczególności do zapewnienia wysokiej jakości świadczonych usług, niezawodności zaopatrzenia w ciepło przy zachowaniu zasady najniższych możliwych kosztów”.

Sąd podziela stanowisko przyjęte przez pozwanego, iż w tym zakresie mieści się wynikający z art. 7 ust. 1 zd. 2 ustawy - Prawo energetyczne, obowiązek niezwłocznego pisemnego powiadomienia o odmowie zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy, a co za tym idzie, Prezes URE prawidłowo ustalił, że powód swoją działalnością wypełnił dyspozycję określoną w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Drugi z naruszonych przez powoda warunków koncesji, tj. warunek 2.2.1. stanowi: „Koncesjonariusz jest obowiązany do spełnienia technicznych warunków przesyłania i dystrybucji ciepła określonych w odrębnych przepisach, w szczególności do utrzymywania obiektów, instalacji, urządzeń i sieci w należyłym stanie technicznym, umożliwiającym przesyłanie i dystrybucję ciepła w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, jakościowe i ochrony środowiska, z uwzględnieniem uzasadnionego poziomu kosztów oraz optymalizacji wykorzystania źródeł ciepła zasilających sieć przesyłową i dystrybucyjną.”

W niniejszej sprawie bezsporny okazał się fakt stosowania w rozliczeniach z odbiorcami układów pomiarowo-rozliczeniowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej, które posiadały nieważną bądź nieczytelną cechę legalizacyjną. Nawet przy uwzględnieniu twierdzenia powoda, że aż 6 spośród urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, wskazanych przez pozwanego w decyzji, stanowią przyrządy pomiarowe zwolnione z obowiązku prawnej kontroli metrologicznej, to pozostałe 45 urządzeń, stanowiły układy pomiarowo-rozliczeniowe z nieważną legalizacją bądź z legalizacją, której ważność nie była możliwa do określenia.

Spornym okazało się określenie podmiotu, na którym ciążył obowiązek legalizacji przyrządów pomiarowo-rozliczeniowych, przy czym Sąd nie może zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że obowiązek ten został w przedmiotowej sprawie na mocy umowy na dostarczanie energii cieplnej nałożony na odbiorcę ciepła. Umowa cywilnoprawna, na którą powołuje się powód nie może zwalniać go z obowiązku przestrzegania szczególnych warunków wykonywania działalności polegającej na przesyłaniu i dystrybucji ciepła sieciami ciepłowniczymi, nałożonymi na powoda w decyzji o udzieleniu koncesji.

Pozwany słusznie zauważył, że zgodnie z § 2 pkt 16 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1291), handlowa obsługa odbiorców obejmuje, czynności związane z:

- a) kontrolą układów pomiarowo-rozliczeniowych i odczytywaniem ich wskazań, stanowiących podstawę do obliczenia należności z tytułu dostarczania ciepła lub ustalenia udziału odbiorcy w kosztach ciepła dostarczonego do grupowego węzła cieplnego,
- b) obliczaniem należności, wystawianiem faktur oraz egzekwowaniem tych należności, oraz
- c) wykonywaniem kontroli dotrzymania warunków umowy i prawidłowości rozliczeń.

Na mocy § 31 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, Przedsiębiorstwo energetyczne prowadzi natomiast rozliczenia z odbiorcami ciepła, na podstawie odczytów wskazań układów pomiarowo-rozliczeniowych zainstalowanych na przyłączach do węzłów cieplnych lub w innych miejscach rozgraniczenia eksploatacji urządzeń i instalacji, określonych w umowie sprzedaży ciepła lub w umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo w umowie kompleksowej. Podkreślenia wymaga § 2 pkt 14 rozporządzenia, zgodnie z którym układ pomiarowo-rozliczeniowy stanowi dopuszczony do stosowania, zgodnie z odrębnymi przepisami, zespół urządzeń służących do pomiaru ilości i parametrów nośnika ciepła, których wskazania stanowią podstawę do obliczenia należności z tytułu dostarczania ciepła.

Powód wskazał, iż zgodnie z treścią podpisywanej z odbiorcami umowy na dostarczanie energii cieplnej układ pomiarowy służący do rozliczeń stanowi własność odbiorcy ciepła i pozostaje w jego eksploatacji. To odbiorca ponosi koszt naprawy uszkodzonego układu pomiarowego oraz jego wzorcowania. Zgodnie z § 3 ust. 2 wzorca umowy, odbiorca odpowiada także za prawidłowe funkcjonowanie wszelkich urządzeń energetycznych, wchodzących w skład tej instalacji, czyli także urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych. Na podstawie

§ 11 wzorca umowy, pomiar dostarczonej energii cieplnej dokonywany jest za pomocą licznika ciepła (układu pomiarowo-rozliczeniowego) a odczyt urządzeń pomiarowych, przyjętych do rozliczeń ilości dostarczonej energii cieplnej dokonywany jest wspólnie przez przedstawiciela Przedsiębiorstwa i odbiorcy.

Nie znajduje uzasadnienia twierdzenie, że zawarta z odbiorcami ciepła umowa zwalnia z obowiązku o dbałość o zachowanie ważnej legalizacji urządzeń pomiarowych. Niewątpliwie stwierdzić należy, że mając na celu prawidłową obsługę odbiorców, Przedsiębiorstwo prowadzące działalności koncesjonowaną musi wykazać się dbałością o zachowanie technicznych warunków przesyłania

i dystrybucji ciepła określonych w odrębnych przepisach, co w związku z powyższym oznacza, iż wymagane jest korzystanie przez powoda z układów pomiarowo-rozliczeniowych dopuszczonych do stosowania, zgodnie z odrębnymi przepisami prawo-metrologiczne.

Zebrane w aktach sprawy dowody z dokumentów w postaci faktur rozliczeniowych oraz wykazów urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, stosowanych w rozliczeniach z odbiorcami, wskazują wyraźnie, że Przedsiębiorstwo dokonywało rozliczeń w oparciu o urządzenia pomiarowe, które nie spełniały obowiązujących przepisów technicznych.

W § 11 wzorca umowy powód sam podkreślił, że do obsługi i konserwacji aparatury kontrolno-pomiarowej upoważniony jest jedynie personel Przedsiębiorstwa. Czynności w tym zakresie może dokonywać jedynie osoba posiadające specjalne świadectwa kwalifikacji. Zgodnie z treścią umowy, pracownicy powoda na równi z odbiorcą ciepła są odpowiedzialni za odczytywanie danych z urządzeń pomiarowo-kontrolnych. Powód odczytywał dane o zużyciu ciepła w oparciu o urządzenia nieposiadające aktualnych cech metrologicznych

i w efekcie na tej podstawie rozliczał odbiorców.

Zasadne okazało się uznanie przez Prezesa URE, że decydując się na wprowadzenie wskazanych przez powoda zapisów do umów z odbiorcami, Przedsiębiorca przyjął na siebie ryzyko ewentualnego niewywiązania się przez tych odbiorców z obowiązków zawartych w umowie. W takim przypadku to Przedsiębiorstwo ponosi konsekwencje nieprzestrzegania technicznych warunków przesyłania i dystrybucji ciepła określonych w odrębnych przepisach, ponieważ to powód a nie odbiorcy ciepła został do tego zobowiązany w udzielonej przez Prezesa URE koncesji. Zgodnie z umową podpisywaną z odbiorcami ciepła to odbiorca powinien dokonać zgłoszenia liczników do legalizacji wtórnej, jednakże w przypadku braku takiego zgłoszenia, obowiązek ten spoczywał na powodzie, ponieważ to Przedsiębiorstwo ma obowiązek wykonywania kontroli prawidłowości rozliczeń, a fakt ten został w tym przypadku zupełnie przez powoda pominięty.

Na podstawie powyższych rozważań, stwierdzić należy, że świadcząc wadliwie usługę przesyłania i dystrybucji ciepła, Przedsiębiorstwo naruszyło warunek 2.2.1. koncesji., w związku z czym, zachowanie powoda wypełniło przesłanki do nałożenia na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, „karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji”. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, iż odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy - Prawo energetyczne, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, co oznacza, że dla ustalenia samej odpowiedzialności nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy lub jego zaniechania (wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 25 kwietnia 2007 r. III SK 1/07, z dnia 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10). Zdaniem Sądu, brzmienie przytoczonego wyżej przepisu przesądza

o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie choćby jednego

z warunków określonych w koncesji i nakłada w tym przypadku na Prezesa URE bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze.

Działalność gospodarcza w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła jest szczególnym przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej bowiem wymaga ona uzyskania koncesji przez przedsiębiorcę. Koncesja ta zgodnie z przepisem art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy - Prawo energetyczne, określa nie tylko przedmiot i zakres działalności, ale również szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców. Na Przedsiębiorstwie zatem spoczywał obowiązek wypełniania postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją, od którego nie mógł się zwolnić na mocy umowy na dostarczanie energii cieplnej.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd stwierdził, iż w niniejszym przypadku Przedsiębiorstwo dopuściło się naruszenia dwóch wskazanych przez pozwanego warunków udzielonej przez Prezesa URE koncesji. W związku z powyższym, należy uznać, że Prezes Urzędu był na mocy ustawy – Prawo energetyczne uprawniony do nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Wniosek powoda o uchylenie zaskarżonej decyzji w pkt 3 i w pkt 4 oraz odstąpienie od wymierzania kary ze względu na znikomy stopień szkodliwości także nie zasługiwał na uwzględnienie. Art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne przewiduje instytucję odstąpienia od wymierzenia kary, jednakże ustawa wskazuje, że przesłanki możliwości odstąpienia, czyli: znikomy stopień szkodliwości czynu oraz zaprzestanie naruszania prawa lub zrealizowanie obowiązku, muszą zostać spełnione łącznie.

W ocenie Sądu, Prezes URE prawidłowo przyjął, iż stopień szkodliwości ujawnionego naruszenia jest w przedmiotowej sprawie wyższy od znikomego, a Przedsiębiorstwo nie zaprzestało naruszenia w zakresie świadczenia usługi przesyłania ciepła przy wykorzystaniu układów pomiarowo-rozliczeniowych, nieodpowiadających obowiązującym wymogom prawno-metrologicznym.

Sąd w pełni podziela szeroką argumentację Prezesa URE zamieszczoną w uzasadnieniu decyzji, co do sposobu wyliczenia wysokości nałożonej na powoda kary. Zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć (...) przychodu ukaranego przedsiębiorstwa, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć (...) przychodu ukaranego przedsiębiorstwa, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Ponadto, zgodnie z postanowieniami art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Odnosząc się do stopnia szkodliwości czynu Prezes URE słusznie wziął pod uwagę fakt, że Przedsiębiorstwo w ogóle nie poinformowało o odmowie przyłączenia do sieci, nie dostarczając tym samym informacji, dotyczących wykonywanej działalności, które powinny być przekazane Prezesowi URE bez wezwania. Zaniechanie to pozbawiło organ możliwości

weryfikacji braku możliwości technicznych przyłączenia do sieci. Istotna jest tu także okoliczność, iż w odpowiedzi na pismo skierowane z Urzędu Miasta i Gminy W., Przedsiębiorstwo oświadczyło, iż w tamtym czasie nie odnotowało żadnego zwiększonego zainteresowania przyłączeniem do sieci ciepłowniczej.

Prawidłowo zostało podkreślone, że dopuszczenie do eksploatacji układów pomiarowo-kontrolnych niespełniających wymogów prawno-metrologicznych, poprzez dokonywanie na podstawie wskazań tych układów rozliczeń z odbiorcami ciepła, mogło doprowadzić do sytuacji, w której rozliczenia z odbiorcami ulegałyby zafałszowaniu, co godzi bezpośrednio w dobro pewności obrotu gospodarczego.

Tego rodzaju zaniechania profesjonalisty prowadzącego działalność koncesjonowaną polegającą na przesyłaniu i dystrybucji ciepła, od którego wymaga się umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności w prowadzeniu działalności, należało określić jako brak należytej staranności w wypełnianiu nałożonych obowiązków, a tym samym jako czyn o znacznej szkodliwości, godzący w obiektywny porządek prawny.

Jako okoliczność obciążającą przyjęto także fakt, uprzedniego naruszenia przez Przedsiębiorstwo, obowiązku informacyjnego względem Prezesa URE, polegającego na braku terminowego przekazania sprawozdania z realizacji planu rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na ciepło.

Prezes URE prawidłowo dostrzegł także okoliczność łagodzącą wymiar nałożonej kary. Przedsiębiorstwo w toku postępowania wyraziło chęć doprowadzenia do zaprzestania naruszenia warunków koncesji w zakresie zapewnienia dbałości o stosowanie w rozliczeniach z odbiorcami urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, spełniających wymagania prawno-metrologiczne czym wykazało postawę, która pozwala oczekiwać, że będzie w przyszłości przestrzegać warunków nałożonych w uzyskanej koncesji.

W ocenie Sądu, wymierzona łącznie kara pieniężna w wysokości 17000 zł stanowiąca ok. (...) % przychodu Przedsiębiorstwa z działalności koncesjonowanej polegającej na przesyłaniu i dystrybucji ciepła osiągniętego w 2013 r. nie jest karą nadmierną i z pewnością nie przyczyni się do pogorszenia sytuacji finansowej Przedsiębiorstwa. Kara w tej wysokości spełni swoją funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc będzie zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla Przedsiębiorstwa, będącą reakcją na naruszenie warunków koncesji, ale także uwzględniając wcześniejsze naruszenia obowiązku informacyjnego względem Prezesa URE, będzie wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu karygodnych zachowań. Podkreślić należy, że Przedsiębiorstwo wykazało wolę respektowania porządku prawnego w przyszłości, co pozwala przyjąć, iż cele represji indywidualnej zostały już w odniesieniu do powoda w dużym stopniu osiągnięte w toku samego postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej.

Podsumowując powyższe rozważania, w ocenie Sądu zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej uchYLENIEM, ani też odstąpieniem od nałożenia kary pieniężnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, którego wysokość ustalono na mocy § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 490 ze zm.).